

Een kip die haar ei niet kwijt kon

Gepensioneerden bloggen over kleinkinderen, hobby's en de lokale actualiteit

- ▶ Ruim tien jaar geleden leerde Seniorennet zijn bezoekers bloggen
- ▶ Sommigen bouwen al bloggend heel wat contacten op
- ▶ Anderen doen het bijvoorbeeld om lokaal engagement in de kijker te plaatsen

Jozefien VAN HUFFEL

„Ik ben een grote babbelaar en ik woon in Frankrijk, maar mijn Frans is niet zo goed. Daarom schrijf ik maar neer wat ik wil vertellen”, zegt Myriam Lamot (59). In 2011 begon ze de blog *Zon en zweet in Frankrijk*. „De respons verbaasde me. De bloggers leven met elkaar mee. Als ik een paar dagen naar België reis, zijn sommigen al ongerust. Het schrijven gaat me goed af, de fouten moeten mensen er bijnemen. Ik denk dat sommigen echt iets aan mijn verhalen hebben.”

Lamot is niet de enige die na haar 55ste een blog begon, een online dagboek waar je geregeld nieuwe gedachten, foto's, recepten of meer aan toevoegt. In 2005

De blog *Beverse weetjes* trekt dagelijks tweehonderd unieke bezoekers. © Arne D'hont

opende Seniorennet een bloggedeelte. Bijna meteen probeerden meer dan duizenden mensen het uit. Intussen ontdekten senioren ook andere platformen, maar wellicht houdt een meerderheid het bij het toegankelijke Seniorennet.

Guido van Alphen blogt inderdaad sinds hij tien jaar geleden met pensioen ging. „Voordien al reageerde ik op allerlei economische en politieke artikels in de kranten. Die werden niet altijd gepubliceerd, soms ingekort en aangepast. Door te bloggen,

schrijf ik de frustraties van me af en wel meteen.”

De motieven van bloggers zijn verscheiden. Sommige schrijven over kleinkinderen of huisdieren, flink wat anderen gebruiken hun blog om te laten zien wat ze creëren in PowerPoint of in com-

putertekenprogramma's. Nog anderen, zoals Rita Sabbe (62), verzamelen plaatselijk nieuws.

„Ik fotografeerde voor de lokale bladzijden van *KERK & leven*. Daar kon ik zelden meer dan één foto per activiteit kwijt, terwijl ik alle medewerkers en vrijwilligers in de bloemetjes wilde zetten”, zegt ze. „Dat was het begin van *Beverse weetjes*.” Sabbe is elke dag enkele uren met haar blog bezig. „Niet alleen huidige inwoners van Beveren-Leie lezen mee, ook heel wat uitgeweken dorpsgenoten, van Nieuwpoort tot Griekenland”, zegt ze.

„Af en toe leidt dat tot mooie verhalen. Ik poste bijvoorbeeld eens iets over de petanqueclub. Een man vroeg of ik hem een foto kon sturen van een persoon die ik vermeldde. Dat doe ik niet, maar de man kwam naar Beveren en trof zo de legerkamerad die hij 25 jaar niet zag.”

Niet alle bloggers zijn blijvers. „Zonder mijn tweehonderd unieke bezoekers per dag zou ik stoppen, maar dankzij hen weet ik dat het mijn inspanningen waard is”, zegt Sabbe. Myriam Lamot kan dan weer niet zonder. „Als we een dag weg zijn van de boerderij en het is te laat om te schrijven, voel ik me als een kip die haar ei niet kwijt kon.”

Denk eens zoals een kind

Platform Kinderen Goedgekeurd! kruipt in huid van kinderen en laat hun stem horen

Ilse VAN HALST

Zeker sinds de aanslagen in Parijs en met de verhoogde terreurdreiging sindsdien lijkt onze hele samenleving in de greep van angst. Ook kinderen ontsnappen daar niet aan. Wat boezemt hen angst in en hoe gaan zij ermee om?

„Veel is voor kinderen moeilijk vatbaar, brengt onbegrip te weeg of roept angst op”, ervaart Dirk Vandervelden, woordvoerder van Kinderen Goedgekeurd!, een sociaal-educatief cultuurplatform voor en door kinderen. „Daarom willen we onder de noemer *Ja aan alle kinderen!* hun stem laten horen. Doorgaans denken volwassenen in plaats van kinderen. 'Waarom vragen we het hen niet gewoon?', dachten wij.”

Met het lied *Ja aan alle kinderen*, waarin politici actuele thema's uitleggen op kindermaat, laat Kinderen Goedgekeurd! letterlijk hun stem horen. Tijdens de Week Tegen Armoede begin oktober, dus nog vóór de aanslagen in Parijs, peilde het naar de mening van drieduizend leerlingen uit het vierde, vijfde en zesde leerjaar, in vijftig Vlaamse scholen uit diverse onderwijsnetten, over het toen brandend actuele thema *Vluchtelingen en armoede*.

„De meeste kinderen zijn vertrouwd met de begrippen 'armoede' (66 procent) en 'vluchtelingen' (64,6 procent). Toch vindt

Kinderen zingen *Ja aan alle kinderen*, waarin politici op kinderniveau actuele thema's aansnijden. © Gerbrand Van Uytvanck

een op de drie het moeilijk om in de huid te kruipen van mensen in armoede en vooral van vluchtelingen. Eenenzeventig procent had toen nog nooit een vluchtelingen gezien”, vat Vandervelden samen. Hij nuanceert meteen door erop te wijzen dat dit cijfer nu wellicht lager zal uitvallen aangezien er inmiddels in heel wat klassen vluchtelingenkinderen zitten.

Opmerkelijk is dat de ondervraagde kinderen wel een uitgesproken mening over vluchtelingen hebben: dertig procent vindt dat vluchtelingen na de oorlog naar hun land moeten terugke-

ren. Daarbij geeft 17,7 procent als reden aan dat ons land te klein is.

„Enerzijds spreekt uit hun antwoorden de meegaande en ontvankelijke houding eigen aan kinderen”, legt Dirk Vandervelden uit. „Anderzijds hoor je in hun reactie de stem van de media of de ouders doorklinken. Dat ons land te klein zou zijn, hebben ze niet uit zichzelf, maar vingen ze ergens op.”

Helpen? Ja, maar

De ondervraagde kinderen vinden haast unaniem dat vluchtelingen en mensen in armoede geholpen moeten worden.

Geld blijkt daarbij in hun ogen het wondermiddel. Aan die hulp koppelen ze echter voorwaarden, zoals geen vandalisme (20 procent) en integratie (18,5 procent). „Heel wat kinderen associëren vluchtelingen met geweld en vandalisme en zijn daarom bang voor hen. Vijfendertig procent wil daarom geen vluchteling in zijn gezin opvangen. Een vluchteling in hun klas vinden ze wel oké”, zegt Vandervelden.

Toch ziet hij ook voorbeelden die het tegendeel aantonen. „In sommige scholen met vluchtelingen zijn de antwoorden positiever. Daaruit blijkt dat vooral onwetendheid aan de basis van de angst ligt”, stelt Vandervelden. „Dat maakt duidelijk dat het onderwijs een belangrijke rol kan spelen in het informeren en gevoelig maken van kinderen.”

Kinderen Goedgekeurd! gaf de resultaten van de enquête af aan de ministers Crevits (onderwijs, CD&V) en Gatz (cultuur en jeugd, Open VLD) en staatssecretaris voor asiel en migratie Francken (N-VA). Binnenkort zit het met de betrokken partijen aan tafel om er daadwerkelijk mee aan de slag te gaan. Het werkte alvast een lesmap uit over armoede en vluchtelingen voor al wie met kinderen aan de slag gaat.

Meer weten? Surf naar www.kinderengoedgekeurd.be.

Landelijke Gilden willen dorp versterken

Veertig procent van de Vlamingen woont niet in steden, maar in dorpen. Toch bestaat er weinig eensgezindheid over hoe je dorpen kunt omvormen tot moderne en aangename leefplekken.

„We moeten de grote problemen van logistieke voorzieningen, ruimtelijke ordening en sociale samenhang als een geheel aanpakken”, zegt Karel Lhermitte van Landelijke Gilden. „Vandaag gebeurt dat veel te weinig. Dan zie je bijvoorbeeld dat in sommige dorpen voorzieningen, zoals openbaar vervoer, worden afgebouwd omdat ze wegens de spreiding van de bevolking gewoon niet leefbaar zijn.”

Zijn we er in Vlaanderen in geslaagd ideeën en informatie over stedenbeleid op een overzichtelijke manier samen te brengen, dan valt er inzake dorpenbeleid nog een hele weg af te leggen. Daarom starten de Landelijke Gilden in 2016 met een campagne over dorpsontwikkeling. Daarmee willen ze dorpsbewoners zowel als beleidsmakers samenbrengen, informeren en aanzetten tot actie.

In april lanceerden de Landelijke Gilden alvast de website www.dorpenbeleid.be. „We verzamelen er praktijkvoorbeelden over dorpenbeleid uit binnen- en buitenland”, zegt Karel Lhermitte. „Op termijn kan die website uitgroeien tot een volwaardig kenniscentrum.” (CB)